

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความจริงก้าวหน้าทางวิทยาการด้านต่าง ๆ ของโลกยุคโลกาภิวัตน์มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและเศรษฐกิจของประเทศ รวมทั้งประเทศไทยด้วย จึงมีความจำเป็นที่จะต้องปรับหลักสูตรการศึกษาของชาติ ซึ่งถือเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของประเทศ เพื่อสร้างคนไทยให้เป็นคนดี มีปัญญา มีความสุข มีศักยภาพพร้อมที่จะแข่งขันและร่วมมืออย่างสร้างสรรค์ในเวทีโลก (กรมวิชาการ 2545 : 1)

การจัดการเรียนการสอนในยุคข้อมูลข่าวสารปัจจุบัน ถือว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารมีบทบาทสำคัญและจำเป็นอย่างมาก ผู้ที่มีความรู้ความสามารถด้านภาษาอังกฤษย่อมมีโอกาสในการรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่าง ๆ อย่างรวดเร็วและถูกต้อง กระทรวงศึกษาธิการได้ตระหนักและเล็งเห็นความสำคัญและความจำเป็นในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งอยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้พื้นฐานหนึ่งใน 8 กลุ่มที่กำหนดให้เป็นองค์ความรู้และกระบวนการเรียนรู้ที่จะเสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์ สร้างศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์ จึงได้กำหนดให้เรียนในทุกช่วงชั้น โดยสถานศึกษาสามารถจัดทำเป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานที่นักเรียนทุกคนต้องเรียน และเป็นรายวิชาสาระการเรียนรู้เพิ่มเติมที่มีความลึกและเข้มข้นหรือรายวิชาใหม่ ให้นักเรียนได้เลือกเรียนตามความถนัด ความสนใจ ความต้องการ และความแตกต่างระหว่างบุคคล (กรมวิชาการ 2546 : 1) ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงต้องเน้นให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถในการสื่อสารในห้องเรียน โดยผู้สอนจะต้องออกแบบกิจกรรมให้มีความเหมาะสมเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อนักเรียน ดังที่ วิลเลียม ลิทเติลวูด (William Littlewood, 1986 : 17-18) ได้สรุปไว้ดังนี้

1. ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกทักษะภาษาโดยรวม (Whole – Task Practice) นั่นคือ นักเรียนมีโอกาสได้ฝึกทักษะย่อยทั้งหมด
2. ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนสนใจโดยการมีส่วนร่วมสื่อสารกับบุคคลอื่น อันจะทำให้ความสนใจของนักเรียนคงอยู่ นักเรียนมองเห็นว่าการเรียนภาษาในชั้นเรียนช่วยให้ได้มีโอกาสสื่อสารกับผู้อื่น และช่วยให้นักเรียนสื่อสารได้

3. ช่วยให้การเรียนเป็นไปอย่างธรรมชาติ โดยการเรียนภาษาเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นภายในตัวของนักเรียน ซึ่งบางอย่างไม่ได้เกิดขึ้นจากการสอนของผู้สอนเอง แต่เกิดจากการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในการสื่อสารอย่างเป็นธรรมชาติจริง ๆ

4. สามารถสร้างบริบทที่จะช่วยเสริมการเรียนรู้ กิจกรรมเพื่อการสื่อสารจะเปิดโอกาสให้นักเรียนมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีระหว่างนักเรียนด้วยกัน และระหว่างนักเรียนกับผู้สอน ทำให้เกิดความเข้าใจ เห็นอกเห็นใจกัน ช่วยสร้างสิ่งแวดล้อมที่สนับสนุนให้นักเรียนแต่ละคนได้ใช้ความสามารถในการเรียนได้อย่างเต็มที่

จากแนวคิดของ วิลเลียม ลิทเติลวูด (William Littlewood) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนผู้สอนจะต้องเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนรู้ และจะต้องสร้างปฏิสัมพันธ์กับนักเรียนในขณะที่เรียน โดยให้นักเรียนได้รับการฝึกฝนทักษะทั้ง 4 ทักษะ คือ ฟัง พูด อ่าน เขียนในลักษณะของบูรณาการซึ่งกันและกัน แต่การที่จะสอนทักษะทั้ง 4 ในขณะเดียวกันกระทำได้ยากและมักจะไม่ประสบความสำเร็จ เนื่องจากภาษามีลักษณะของการพัฒนาเป็นขั้นตอนตามธรรมชาติ ดังนั้น การพัฒนาทักษะทางภาษาที่สำคัญ คือ การพัฒนาทักษะการฟัง และทักษะการอ่าน โดยผู้สอนสามารถเริ่มพัฒนาทักษะการอ่านก่อนแล้วจึงเชื่อมโยงประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียนให้พัฒนาทักษะอื่น ๆ ไปพร้อม ๆ กัน

ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นและสำคัญมากในชีวิตประจำวัน ซึ่งสามารถนำมาเชื่อมโยงและบูรณาการกับทักษะอื่น ๆ ได้ง่าย เพราะผู้อ่านย่อมจะดึงข้อมูลของสิ่งที่อ่านออกมาเพื่อประโยชน์ในการสื่อสาร เช่น เล่าให้เพื่อนฟัง บรรยายความรู้ที่อ่านให้ผู้อื่นฟัง เขียน และอ่านให้ผู้อื่นฟัง โดยเฉพาะการอ่านเพื่อความเข้าใจ เนื่องจากเป็นการอ่านที่ก่อให้เกิดการสื่อสารได้อย่างมีความหมาย ผู้อ่านจะต้องแปลความ ตีความ และขยายความของบทอ่านได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ ดังนั้น ทักษะการอ่านจึงเป็นเครื่องมือสำคัญสู่ความสำเร็จ จะเห็นได้ว่าเบื้องหลังความสำเร็จต่าง ๆ ของนักวิชาการ นักการศึกษา นักปราชญ์ หรือผู้ที่ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานต่าง ๆ ล้วนมีพื้นฐานมาจากการอ่านแทบทั้งสิ้น และอีกอย่างหนึ่งประเทศไทยเป็นประเทศที่กำลังพัฒนา การรับเอาเทคโนโลยีและวิชาการสมัยใหม่ รวมทั้งเครื่องอุปโภคบริโภคจากต่างประเทศ จึงเข้ามามีบทบาทเป็นอย่างมากในชีวิตของคนไทย ทักษะการอ่านจึงมีความสำคัญในการติดต่อ ทำสัญญาค้าขาย หรือแม้แต่การอ่านฉลากสินค้าอุปโภคและบริโภค ล้วนต้องอาศัยความเข้าใจในการอ่านแทบทั้งสิ้น แต่เนื่องจากทักษะการอ่านเป็นทักษะที่ซับซ้อนและต้องอาศัยการฝึกฝนเป็นอย่างดี เพราะการอ่านไม่ใช่เพียงอ่านตัวอักษรออกเท่านั้นแต่ต้องมีความเข้าใจด้วย จึงจำเป็นต้องได้รับการฝึกฝนจากการเรียนในห้องเรียนจากผู้สอนจนชำนาญก่อนแล้ว จึงไปฝึกเพิ่มเติมเองนอกห้องเรียน ซึ่งต่างจากการฝึกทักษะการฟัง พูด ที่สามารถฝึกฝนได้เองจากเทปหรือแหล่งต่าง ๆ รอบตัวซึ่งอยู่นอกห้องเรียน (เรวดี หิรัญ

2540 : 148) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สุนันท์ แก้วพันธ์ช่วง (2545 : 1) อ้างถึงใน เอกรินทร์ สังข์ทอง (2544) ที่กล่าวว่า ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่มีความสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยมีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนได้มาซึ่งนิยามความหมายเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจบทอ่านนั้น ๆ การเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศควรเน้นที่ทักษะการอ่านซึ่งเป็นทักษะที่ใช้มากและจำเป็น ดังที่ เกศินี บุรณกิจ (2534 : 2 อ้างถึงใน สมถวิล ธนะโสภณ 2528) กล่าวไว้คือ การสอนอ่าน ควรสอนให้นักเรียนมีความสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการทำความเข้าใจกับสิ่งพิมพ์รูปแบบต่าง ๆ ที่ปรากฏจริงในชีวิตประจำวัน มีแบบฝึกหัดให้นักเรียนใช้ภาษาได้โดยอัตโนมัติ และจัดกิจกรรมทางภาษาที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษา เพื่อติดต่อสื่อสารในสถานการณ์จริงและกิจกรรมต้องมีสภาพการณ์ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด

ถึงแม้ว่าทักษะการอ่านจะมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษก็ตาม แต่จากผลการวิจัยต่าง ๆ พบว่า การอ่านของนักเรียนยังอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่น่าพอใจ ดังที่ วิสาข์ จัตววัตร 2543 : 1 อ้างจาก กรมสามัญศึกษา (2531) ระบุว่า ความสามารถในการอ่านของนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในด้านทักษะการอ่านอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับ จรัส ลิ้มหัน (2540 : 38) ที่ว่า ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในจังหวัดภูเก็ตส่วนใหญ่ระดับต่ำกว่าเกณฑ์ ถึงแม้ว่านักเรียนจะเรียนภาษาอังกฤษมาตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาแล้วก็ตาม แต่สภาพการจัดการสอนที่ผ่านมา นักเรียนก็ยังไม่สามารถที่จะอ่านภาษาอังกฤษจากสื่อต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันได้ นักเรียนไม่มีโอกาสที่จะใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ และจากการจัดการเรียนการสอนพบว่าผู้สอนใช้วิธีการสอนที่ไม่เหมาะสม ทำให้การอ่านของนักเรียนล้าเหลว และการสอนไม่ได้ให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะการอ่านอย่างแท้จริง เนื่องจากผู้สอนจะเน้นไปในด้านการแปล และเน้นความจำคำศัพท์ กลุ่ไวยากรณ์ ซึ่งไม่ส่งเสริมทักษะการคิดทำให้นักเรียนไม่เข้าใจในการอ่านไม่สามารถสรุปองค์ความรู้จากการอ่านให้ออกมาเป็นคำพูดหรือตัวอักษรได้ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของ เสน่ห์ อ่วมพยัพ (2533 : 2) ที่ได้สรุปว่า ปัญหาจากการสังเกตพฤติกรรมที่ทำให้การสอนการอ่านล้าเหลว มีสาเหตุมาจากตัวผู้สอนที่คิดว่านักเรียนรู้วิธีการอ่านภาษาอังกฤษ เนื่องจากนักเรียนรู้วิธีการอ่านภาษาไทยมาแล้ว ผู้สอนจึงไม่ได้สอนให้นักเรียนฝึกฝนกระบวนการอ่านของตนเองอย่างแท้จริง แต่จะสอนอ่านโดยวิธีแปลเป็นภาษาไทยให้กับนักเรียน แทนที่จะให้นักเรียนทำความเข้าใจโดยใช้ภาษาอังกฤษและที่สำคัญทักษะการอ่านต้องอาศัยประสบการณ์ ความรู้เดิมของนักเรียนด้วย จึงจะทำให้เข้าใจได้ดี ดังที่ อรุณี สถิตย์ภาติกุล (2535 : 140) กล่าวว่า ประสบการณ์ในการเรียนรู้สิ่งแวดล้อม และกิจกรรมการเรียนการสอนมีอิทธิพลที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดความพอใจในการเรียน โดยผู้สอนต้องจัดกิจกรรมที่เหมาะสมกับวัย ความสามารถความถนัดในการเรียน และต้องให้นักเรียนได้ใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนให้มากที่สุด ไม่ควรจะใช้ภาษาไทย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำวิธีสอนแบบ

ตรงกับวิธีสอนแบบแปลและไวยากรณ์มาใช้ทดลองสอนการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจในด้านการแปลความ ตีความ และขยายความ ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 เนื่องจากเห็นว่าวิธีการสอนทั้ง 2 วิธีนี้มีความใกล้เคียงกันในการสอนภาษา คือ การเรียนจะต้องฝึกทักษะบ่อยๆ และอย่างสม่ำเสมอ ทั้งในและนอกห้องเรียน และต้องจัดสภาพแวดล้อมให้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา ส่วนที่แตกต่างกันคือ วิธีการสอน โดยที่การสอนแบบตรง จะเป็นการสอนให้นักเรียนได้สื่อสารด้วยภาษาอังกฤษในห้องเรียนและจากสถานการณ์จริง ไม่มีการใช้ภาษาเดิมของนักเรียน และเน้นการสื่อสารในชีวิตประจำวันจากการอ่าน นักเรียนเรียนรู้โครงสร้างไวยากรณ์จากตัวอย่างและสรุปเป็นกฎด้วยตนเอง ส่วนวิธีการสอนแบบแปลและไวยากรณ์ นักเรียนเรียนรู้จากการแปลโดยใช้ภาษาของตนเองเป็นส่วนใหญ่ ได้ความรู้จากการอ่านโดยการแปล ซึ่งทำให้เสียเวลาในการหาความหมายของคำศัพท์และนักเรียนไม่สามารถที่จะนำไปใช้ในการสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้จริง ประกอบกับผู้สอนส่วนใหญ่จะใช้วิธีการสอนแบบแปลและไวยากรณ์ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาว่าวิธีการสอนทั้ง 2 วิธีนี้ วิธีไหนที่จะเหมาะสมกับสภาพของนักเรียนโรงเรียนมัธยมสิริวัณวรี 2 สงขลา ในการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนและจะนำผลจากการวิจัยครั้งนี้ มาเป็นแนวทางในการปรับปรุงการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจให้เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละบุคคลต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมสิริวัณวรี 2 สงขลา ที่ได้รับการสอนแบบตรง (Direct Method) กับการสอนแบบแปลและไวยากรณ์ (Grammar Translation Method)
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมสิริวัณวรี 2 สงขลา ที่ได้รับการสอนแบบตรงกับการสอนแบบแปลและไวยากรณ์

ความสำคัญของการวิจัย

ผลจากการวิจัยครั้งนี้ จะทำให้ทราบความแตกต่างระหว่างการสอนโดยวิธีสอนแบบตรงกับวิธีสอนแบบแปลและไวยากรณ์ที่มีผลต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และจะเป็นแนวทางสำหรับผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษและผู้เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในการเลือกนำไปใช้ในการสอนการอ่านเพื่อความเข้าใจให้เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละบุคคล

ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการศึกษา ดังนี้

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมสิริวัณวรี 2 สงขลา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 6 ห้องเรียน รวม 253 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมสิริวัณวรี 2 สงขลา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2547 จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 40 คน รวม 80 คน ซึ่งมีความสามารถแตกต่างกันคัดเลือกมาด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยจับสลาก แล้วจับสลากแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม ให้กลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 อีกกลุ่มหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 2

3. เนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองสอนกับกลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่มเป็นเนื้อหาเดียวกันที่ผู้วิจัยคัดเลือกมาจากหนังสือเรียน วารสาร สิ่งพิมพ์ ซึ่งมีความยากง่ายระดับเดียวกันกับบทอ่านของหนังสือประกอบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อ 31101 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 หน่วยการเรียนรู้ ประกอบด้วย 3 เรื่อง คือ เรื่อง The elephant, Fast food และ The weather ซึ่งผู้วิจัยได้วิเคราะห์สาระและมาตรฐานการเรียนรู้จากกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

4. ตัวแปรที่ศึกษา

4.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ได้แก่ วิธีสอน 2 วิธี คือ

4.1.1 วิธีสอนแบบตรง

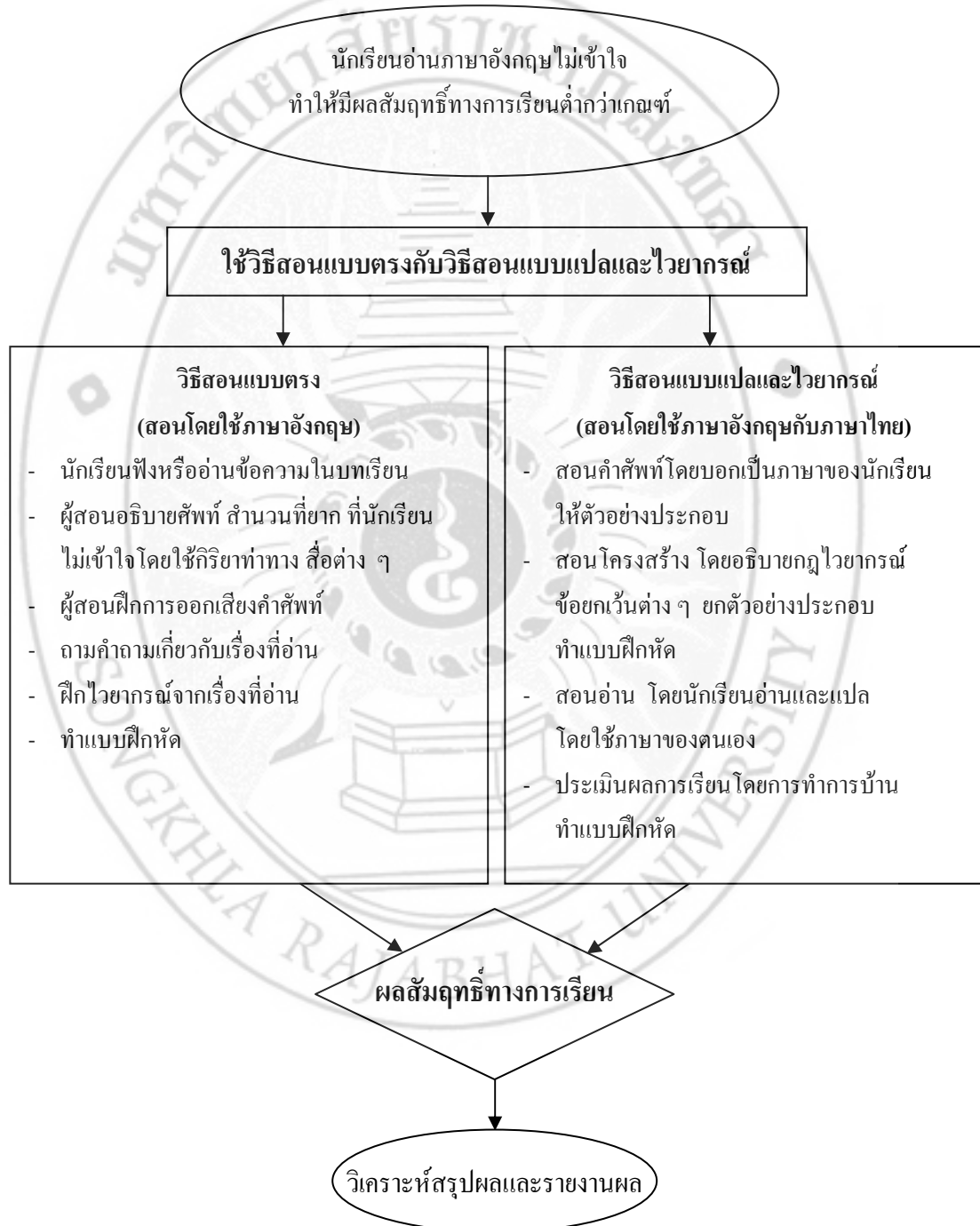
4.1.2 วิธีสอนแบบแปลและไวยากรณ์

4.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อความเข้าใจด้านการแปลความ การตีความ และการขยายความ

กรอบความคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจศึกษาผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมสิริวัณวรี 2 สงขลา ซึ่งพบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์

ด้านการอ่านต่ำกว่าเกณฑ์ สาเหตุเนื่องมาจากนักเรียนขาดทักษะในการอ่าน และผู้สอนใช้วิธีการสอนที่ไม่เหมาะสม ผู้วิจัยจึงนำวิธีสอนแบบตรงกับวิธีสอนแบบแปลและไวยากรณ์ มาใช้ในการทดลองเพื่อศึกษาการอ่านเพื่อความเข้าใจในด้านการแปลความ ตีความ และขยายความ โดยใช้กับนักเรียนที่มีความสามารถทางการเรียนคละกัน ซึ่งเขียนเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

แผนภูมิที่ 1 แสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานของการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจก่อนเรียนของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ไม่แตกต่างกัน
2. ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
3. ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้านการแปลความ ตีความ และขยายความ ของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 แตกต่างกัน
4. ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจด้านการแปลความ ตีความ และขยายความ ระหว่างกลุ่มสูง กลุ่มปานกลาง และกลุ่มต่ำ ของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 แตกต่างกัน
5. ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจหลังเรียนของกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 แตกต่างกัน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **การสอนแบบตรง** หมายถึง การสอนอ่านโดยผู้สอนอธิบายคำศัพท์ สำนวนข้อความ โครงสร้างไวยากรณ์ต่าง ๆ โดยใช้ภาษาอังกฤษ และนักเรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารตามสถานการณ์ต่าง ๆ จากบทอ่าน
2. **การสอนแบบแปลและไวยากรณ์** หมายถึง การสอนอ่านโดยผู้สอนอธิบายคำศัพท์ สำนวน ข้อความ โครงสร้างไวยากรณ์ ให้นักเรียนทราบโดยใช้ภาษาไทยกับภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการสอน
3. **ผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ** หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในด้านการแปลความ ตีความ และขยายความ โดยทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและได้หาคูณภาพจำนวน 45 ข้อ
4. **การแปลความ** หมายถึง การบอกความหมายของคำศัพท์จากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทย หรือจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งถ่ายทอดออกมาเป็นการพูด การเขียนความรู้สึกในรูปแบบต่าง ๆ
5. **การตีความ** หมายถึง การบอก การอธิบายความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ แล้วนำมาเรียบเรียงใหม่ให้แปลกไปจากเดิมโดยการเชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิม

6. การขยายความ หมายถึง การขยายความคิดข้อมูลต่าง ๆ ให้แปลกไปจากเดิม โดยใช้จินตนาการเป็นตัวเชื่อมโยง

7. กลุ่มทดลองที่ 1 หมายถึง กลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบตรง

8. กลุ่มทดลองที่ 2 หมายถึง กลุ่มนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบแปลและไวยากรณ์

9. นักเรียน หมายถึง นักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมสิริวัณวรี 2 สงขลา ปีการศึกษา 2547

